

LLIÇÓ 12

10-16 de juny

El segell de Déu i la marca de la bèstia: part 2

TARDA DE DISSABTE

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: [Apocalipsi 12:6](#) , [14](#) ; [Dan. 7:25](#) ; [2 Tess. 2:3](#) , [4](#) ; [Deut. 6:8](#) ; [Deut. 11:18](#) ; [Èxode. 20:8-11](#) .

Text de memòria: «El qui condueix a la captivitat anirà a la captivitat; qui mata amb l'espasa ha de ser matat amb l'espasa. Aquí hi ha la paciència i la fe dels sants». ([Apocalipsi 13:10, NKJV](#)) .

Al segle XV, les valls del Piemont, altes als Alps del nord d'Itàlia, eren la llar dels valdenses, un poble decidit a mantenir-se fidel a la seva comprensió de la Bíblia. Com a resultat de la seva fidelitat a Crist, van ser ferotgement perseguits. L'any 1488, els valdenses de la vall de Loyse van ser brutalment assassinats per l'Església romana per la seva fe.

Una altra onada de persecució va arribar al segle XVII, quan el duc de Savoia va enviar un exèrcit de 8.000 persones al seu territori i va exigir que la població local aquartissés les seves tropes a casa seva. Van fer el que demanava, però aquesta era una estratègia per facilitar als soldats un accés fàcil a les seves víctimes. El 24 d'abril de 1655, a les 4:00 AM, es va donar un senyal perquè comencés la massacre. Aquesta vegada el nombre de morts va ser de més de 4.000.

La història, malauradament, es repeteix sovint. La profecia de la "marca de la bèstia" tracta de l'enllaç final d'una cadena impia de persecució religiosa que es remunta a través dels segles. Com les persecucions del passat, està dissenyat per obligar a tothom a conformar-se a un determinat conjunt de creences i un sistema de culte aprovat. Com sempre, però, Déu tindrà un poble que no capitularà.

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte 17 de juny.

DIUMENGE ↑

11 de juny

La ferida mortal

Com ja hem estudiat, els poders de les bèsties d'Apocalipsi 13 i 14 representen un sistema mundial de fals culte. Però hi ha més.

Llegiu Apocalipsi 13:5 ; Apocalipsi 12:6 , **14** ; i **Daniel 7:25** . Fins quan dominaria aquest poder el paisatge religiós en els segles anteriors?

La bèstia continuaria durant un període de temps específic de la història. En les profecies de temps simbòliques, un dia profètic equival a un any literal. A [Nombres 14:34](#) llegim: "per cada dia de l'any" (RSV), aplicant el principi bíblic de comptar un dia durant un any. De nou, Déu diu: "T'he nomenat cada dia per a un any" ([Ez. 4:6](#)) . Aquest principi ha demostrat repetidament la seva precisió en la interpretació de les profecies bíbliques del temps, com amb les 70 setmanes de [Daniel 9:24-27](#) . Calculant el període de temps esmentat a [Apocalipsi 13:5](#) de 42 mesos, amb 30 dies en un mes, obtenim 1260 dies profètics o anys literals. Els calendaris antics tenien regularment 360 dies per any.

Al segle IV, l'emperador romà Constantí va legalitzar el cristianisme a tot l'imperi. Quan va traslladar la seva capital l'any 330 dC a Bizanci per unir les parts oriental i occidental del seu imperi, va deixar un buit de lideratge a Roma. El Papa, doncs, va omplir aquest buit. No només es va convertir en un poderós líder religiós, sinó també en una força política a tenir en compte a Europa. L'any 538 dC, Justinià, l'emperador romà, va concedir oficialment al bisbe romà el paper de defensor de la fe. L'església medieval va exercir una gran influència des del 538 dC fins al 1798 dC, inclosa la terrible persecució esmentada a la introducció de la lliçó. El general de Napoleó Berthier va prendre el papa captiu l'any 1798, en compliment exacte de la profecia.

Berthier i el seu exèrcit *van capturar* el papa Pius VI i el *van retirar* sense cerimònia del tron papal. El cop al papat va ser greu, però, segons [Apocalipsi 13:12](#) , la ferida mortal es curaria i el món escoltaria més d'aquest poder, molt més.

Penseu en com d'increïble és la profecia bíblica i com ens revela el coneixement de Déu dels esdeveniments futurs. Què ens ha d'ensenyar aquest fet sobre per què podem confiar en les promeses del Senyor, fins i tot en les que encara no veiem complides?

DILLUNS

12 de juny

La Caiguda

Llegiu [2 Tessalonicencs 2:3](#) , [4](#) , [9-12](#) . Què prediu Pau sobre els últims dies? Quines marques identificatives dona a la bèstia, el poder de l'anticrist?

L'apòstol Pau adverteix a la comunitat cristiana d'una "desviació" de la veritat de la Paraula de Déu. Està preocupat per les llavors de l'apostasia ja presents a l'església del Nou Testament, que floririen en els segles vinents abans de la segona vinguda de Crist. Un evangeli fals entraria a l'església, distorsionant la Paraula de Déu.

Satanàs és qui està darrere d'aquesta apostasia. És el veritable "home de pecat" que desitja exaltar-se "per sobre de tot allò que s'anomena Déu" i s'asseu al "temple de Déu" ([2 Tess. 2:4](#)) . Però el "gran enganyador" treballa mitjançant agències humanes per aconseguir els seus propòsits. Les característiques identificatives de Daniel i Apocalipsi revelen que la petita banya de Daniel 7, la bèstia d'Apocalipsi 13 i 14 i l'"injust" de 2 Tessalonicencs 2 representen la mateixa entitat.

El Comentari de la Bíblia SDA ho diu d'aquesta manera: "Una comparació amb la profecia de Daniel sobre el poder blasfem que succeeix a la de la Roma pagana... i amb la imatge de la paraula de Joan de la bèstia semblant a un lleopard. ... revela moltes similituds entre les tres descripcions [la petita banya, el poder de la bèstia i la sense llei]. Això ens porta a la conclusió que Daniel, Pau i Joan parlen del mateix poder, ... el papat". — Volum 7, pàg. 271.

És molt important recordar que la profecia bíblica descriu un sistema de religió que ha compromès la Paraula de Déu, ha substituït les tradicions humanes per l'evangeli i que s'ha allunyat de la veritat bíblica. Aquestes profecies són donades per un Déu d'un amor increïble per preparar un poble per a la

vinguda de Jesús. Són una reprovació de les organitzacions religioses apòstates que s'han allunyat de la Paraula de Déu, encara que no necessàriament la gent que hi ha (vegeu [Apocalipsi 18:4](#)) . El nostre missatge és sobre un sistema que ha enganyat milions. Encara que enganyades, aquestes persones són molt estimades per Crist. Per tant, els hem de tractar en conseqüència.

"Per tant, tot el que voleu que us facin els homes, feu-los també amb ells, perquè això és la Llei i els profetes" ([Mt 7:12, NKJV](#)) . Com hem d'aplicar aquest principi en tractar el tema dels poders de les bèsties a Apocalipsi 13 i 14?

DIMARTS ↑

13 de juny

L'estratègia final de Satanàs

Les enquestes revelen una profunda falta de confiança en les institucions i els governs. Milions es pregunten: "On hi ha algú moralment apte per dirigir el món?" Les profecies de l'Apocalipsi identifiquen el poder de la bèstia com aquell que, sota els auspicis d'una unió religiosa/política, serà el poder que es creu que ocuparà aquest paper.

Llegeix [Apocalipsi 17:12-14](#) . Com descriu Joan aquestes escenes finals de la història de la terra? Quin contrast potent es veu aquí?

Hi ha tres punts importants que fa Joan en aquest passatge. En primer lloc, els poders polítics tenen "una ment" i "donen el seu poder i autoritat" a la bèstia. En segon lloc, aquest conglomerat d'errors fa la guerra contra Jesús l'Anyell. En tercer lloc, en l'última guerra de la terra, Crist i els seus seguidors són triomfants. La bèstia no guanya; Jesús ho fa.

Us heu preguntat mai quina estratègia podria utilitzar el diable per unir les nacions? La història sovint es repeteix. Descubrim valuoses lliçons de l'enfonsament de l'Imperi Romà. Quan les invasions germàniques del nord van amenaçar l'Europa occidental, l'emperador romà Constantí es va dedicar a la religió. L'autoritat de l'església, combinada amb el poder de l'estat, es va convertir en el mateix instrument que Constantí necessitava. L'enfortiment continu de la santedat del diumenge al segle IV va ser un moviment polític i religiós calculat per unir l'imperi en un moment de crisi. Constantí volia que el seu imperi unís, i l'Església romana el volia "convertir". El reconegut historiador Arthur Weigall ho afirma clarament: "L'església feia un dia sagrat del diumenge... en gran part perquè era la festa setmanal del sol; perquè era una política cristiana definitiva fer-se càrrec de les festes paganes estimades per la gent per la tradició i donar-los un significat cristià". —*The Paganism in Our Christianity* (Nova York: GP Putnam's Sons, 1928), pàg. 145.

En un moment de gran crisi, quan tot el món té por, fa mal i té por, la gent estarà desesperada perquè algú aportí estabilitat i protecció. Així és com ha sorgit la tirania en el passat, i no hi ha cap raó per pensar que no pugui tornar a passar. Segons la profecia, alguna cosa provocarà aquests esdeveniments finals.

Tot i que és difícil saber com es podria desenvolupar tot això, el món ja ha vist com poden arribar els grans canvis, i molt ràpidament, també. Encara que no sabem detalls sobre el que vindrà, hem d'estar preparats per al que vingui.

DIMECRES ↑

14 de juny

La marca de la bèstia

Llegiu Apocalipsi 14:9 i compareu-lo amb Apocalipsi 14:12 . On es col·loca la marca de la bèstia? (Vegeu Deut. 6:8 , Deut. 11:18 .) Quines dues característiques contrasten el poble de Déu dels que reben la marca de la bèstia?

Un grup adora la bèstia, i un guarda els manaments de Déu (que incloïa el quart, l'únic manament que el poder de la bèstia pensava canviar) i té la fe de Jesús. Aquest és el contrast. Treballant a través de les bèsties del mar i de la terra, el diable intenta soscavar l'autoritat de Déu atacant el cor de l'adoració, és a dir, el dissabte. La marca de la bèstia es col·loca al front o a la mà. El front és un símbol de la ment, on es troben la consciència, la raó i el judici; la mà, en canvi, és un símbol d'accions i fets.

S'acosta el dia, i possiblement més aviat del que pensem, que s'aprovaran lleis que restringiran la nostra llibertat religiosa. Aquells que segueixen a consciència la Paraula de Déu i guarden el veritable dissabte del Senyor seran etiquetats com a oposats a la unitat i al bé de la societat.

"Aquells que honoren el dissabte de la Bíblia seran denunciats com a enemics de la llei i l'ordre, per trencar les restriccions morals de la societat, causar anarquia i corrupció i invocar els judicis de Déu sobre la terra. Els seus escrúpols de consciència seran l'obstinació, la tossuderia i el menyspreu de l'autoritat. Seran acusats de desafecció cap al govern". — Ellen G. White, *The Great Controversy*, pàg. 592 .

L'església de Roma afirma que el diumenge és la "marca" de la seva autoritat eclesiàstica. "Per descomptat, l'Església catòlica afirma que el canvi va ser el seu acte. ... I l'acte és una marca del seu poder i autoritat eclesiàstica en qüestions religioses". — *The American Catholic Quarterly Review* , gener de 1883.

La Revelació prediu que en el futur, en un moment de crisi internacional, el nostre món s'enfrontarà a una mena de transformació política, social, religiosa i moral radical, en la qual s'imposarà l'observació del diumenge i després es convertirà en "la marca de la bèstia." De nou, com es desenvolupa tot això no ens han explicat. L'Escriptura només ens ofereix grans línies, però prou per mostrar-nos que la gran controvèrsia arribarà al clímax al voltant del tema de l'adoració de la bèstia o del Creador i que el dissabte del setè dia tindrà un paper central.

De quina manera la humanitat s'ha dividit sempre en la línia d'estar del costat de Déu o del de Satanàs? Per què no hi pot haver un terme mitjà? Com podem saber, amb seguretat, de quin costat estem realment?

DIJOURS

15 de juny

La prova del dissabte

Encara ara, potser, s'està preparant l'escenari per a aquesta persecució imminent. El 6 de juny de 2012, el Papa Benet XVI va fer aquesta crida urgent a les més de 15.000 persones reunides a la plaça de Sant Pere de Roma que diumenge ha de ser un dia de descans per a tothom, perquè les persones puguin ser lliures d'estar amb les seves famílies i amb Déu. . "En defensar diumenge, es defensa la llibertat humana". Això no és, per descomptat, el mateix que exigir que els altres guardin aquest dia, a diferència del dissabte bíblic, però sí que demostra que la idea del diumenge com a "dia de descans" és, sens dubte, un problema real. Tard o d'hora, s'aprovaran lleis, i aquells que segueixen a consciència la Paraula de Déu i guarden el veritable dissabte seran etiquetats com a oposats als millors interessos de la societat.

En aquest temps de crisi, el poble fidel de Déu, per la seva gràcia i pel seu poder, es mantindrà ferm en les seves conviccions de seguir-lo. No cediran a la pressió.

En contrast amb la marca de la bèstia, rebran el segell de Déu. Els segells s'utilitzaven en l'antiguitat per donar fe de l'autenticitat dels documents oficials. Aleshores, esperem trobar el segell de Déu incrustat a la seva llei. Els segells antics eren una marca individualitzada distintiva. El profeta Isaïes diu: "Lliga el testimoni, segella la llei entre els meus deixebles" ([Is. 8:16, NKJV](#)) .

Llegiu Èxode 20:8-11 . Quins elements d'un segell bíblic trobeu al manament del dissabte? En què és diferent el manament del dissabte de tots els altres manaments?

El quart manament conté tres elements d'un segell autèntic. Primer, el nom del segellador: "El Senyor, el teu Déu" ([Èxode 20:10, NKJV](#)) . En segon lloc, el títol del segellador: el Senyor que "va fer" ([Èxode 20:11](#)) o el Creador. I tercer, el territori del segellador: "els cels i la terra, el mar i tot el que hi ha en ells" ([Èxode 20:11, NKJV](#)) . Segons [Apocalipsi 7:1-3](#) , el segell de Déu només es col·loca al nostre front, un símbol de la nostra ment. Jesús respecta la nostra llibertat d'elecció. Ell ens convida a deixar que ell modeli les nostres ments amb el seu Esperit Sant perquè no puguem ser moguts de l'àncora de la nostra fe en la Paraula de Déu ([Ef. 4:30](#)) . Així, entenem que els fidels són aquells que "guarden els manaments de Déu i [tenen] la fe de Jesús" ([Apocalipsi 14:12](#)) , i s'inclou en aquests manaments el quart, l'únic manament que el poder de la bèstia va pensar. canviar ([Dan. 7:25](#)) .

Quines condicions podeu veure que es desenvolupen actualment que podrien conduir a les restriccions de la nostra llibertat religiosa? Quins obstacles queden, també?

DIVENDRES

16 de juny

Pensament addicional: "Quan el protestantisme estirarà la mà pel golf per agafar la mà del poder romà, quan arribarà per sobre de l'abisme per agafar les mans amb l'espiritisme, quan, sota la influència d'aquesta triple unió, el nostre país [els Estats Units Els Estats] repudiaran tots els principis de la seva Constitució com a govern protestant i republicà, i faran disposicions per a la propagació de falsedats i enganys papals, llavors podrem saber que ha arribat el moment de la meravellosa obra de Satanàs i que el final és a prop. ". — Ellen G. White, [Testimonis for the Church, vol. 5, pàg. 451](#) .

"Hem tendit a passar per alt el fet que el diumenge és el dia d'adoració de les forces oposades... a la història del Llibre de l'Apocalipsi. El diumenge és un símbol extremadament important, que revela la increïble astúcia i sofisticació del drac. ... Aquest ... canvi de la llei de Déu expressa en una acció senzilla l'essència mateixa de l'odi del drac contra Déu en el conflicte còsmic. La seva senzillesa és molt enganyosa. El drac ha intentat usurpar el lloc de Déu al cosmos presentant-se a si mateix com el veritable objecte d'adoració i argumentant que la llei de Déu és injusta, que s'hauria de canviar. El drac va canviar la llei en la conjunció del Decàleg on Déu s'identifica com a Creador i Redemptor, l'únic digne d'adoració ([Èxode 20:8-11](#)); [Deut 5](#); cf. [Apocalipsi 4:11](#) ; [5:9](#) , [13](#) , [14](#)) . El canvi de llei no només manifesta l'odi del drac per la voluntat del Senyor (la llei), sinó que també és el seu intent d'usurpar el lloc de Déu convertint-se en objecte de culte. ... La universalització d'aquest canvi de llei li asseguraria la victòria". — Ángel Manuel Rodríguez, "The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages", manuscrit inèdit, pàg. 53, 54.

Preguntes de discussió:

- 1. Tot i que vivim amb anticipació, fins i tot expectació, dels esdeveniments finals, per què hem de tenir cura de no entrar en el fanatisme, la fixació de dates o l'especulació més enllà del que se'ns ha revelat a través de la inspiració? Quins són els perills de fer això i quins han estat els resultats quan els esdeveniments esperats no s'han desenvolupat quan i com la gent ha dit que passarien?**

2. Tot i que hem d'evitar els perills descrits a la pregunta de discussió anterior, com responem a aquells que diuen que el nostre escenari sobre la marca de la bèstia i la persecució no pot passar perquè sembla que no és possible, donat l'estat actual del món? ? Per què aquesta línia de raonament, encara que aparentment aparentment sensata, no és realment sensata? (Després de tot, mireu amb quina rapidesa poden arribar els grans canvis al món.)